

'Alleen in God heb ik alle vertrouwen'

Door Gertjan van Wijk
Bunschoten

Het moet wel gek gaan, wil Mike van de Beek over een week of drie het gezin Abazi uit Bunschoten niet kunnen herenigen met alle familieleden die nog in leven zijn. Staatssecretaris Cohen staat weliswaar alleen de komst van de moeder toe, maar er zijn ook minder diplomatieke wegen.

„Laat dat maar aan mij over,” zegt Van de Beek veelbetekend. Zijn ogen verraden niet voor niets het vuur in zijn hart. „Als ik ook maar enigszins de kans krijg, dan neem ik ze allemaal mee. Hoe ik dat doe, moet je niet vragen. Maar ik doe het met liefde. En als het niet helemaal volgens de regeltjes is, dan doe ik het zonder enige wroeging.”

De Bunschoter is er zichtbaar op gebeten de missie goed en volledig te volbrengen. En 'volledig' betekent voor hem niet alleen de reis van de moeder naar Nederland, maar ook die van het gezin van broer Ramiz Abazi en een schoonzuster met haar baby. Ook die verblijven momenteel in vluchtelingenkampen in Albanië. „Ramiz heeft zich in Kosovo op het laatste moment uit een vuurpeloton weten te kopen; soldaten omgekocht, anders was hij doodgeschoten. De huizen in hun dorp zijn allemaal in brand gestoken, er is niets meer over. Hun dochtertje van dertien is helemaal apatisch; ze loopt niet meer, ze is gewoon gek aan het worden.” Van de Beek heeft er met zijn

Harun Bulut (links), broer van bijrijder Ahmet, en Mike van de Beek kort voor vertrek naar Albanië.
(Foto UN/AC - Marco Hofsté)

werkgroep alles aan gedaan om staatssecretaris Cohen op andere gedachten te brengen. Honderden velletjes met informatie vanuit Bunschoten rolden op het ministerie uit de fax, maar plotseling stond Cohen ook in zijn eigen werkkamer op het ministerie van justitie oog in oog met Van de Beek.

„Toen heb ik 'm gezegd, dat ik die vervelende man uit Bunschoten was die al die faxen verstuurde,” lacht Van de Beek. „En ik heb 'm gevraagd of hij voor de familie Abazi een uitzondering wilde maken uit medische en humanitaire overwegingen. We hadden daar

verklaringen genoeg over gestuurd.”

„Bij Justitie moet het onmogelijk zijn,” vervolgt hij, „dat je bij Cohen komt. Maar ik had een pasje weten te bemachtigen en was langs de beveiliging gekomen. Hoe ik dat gedaan heb, houd ik maar voor mezelf.” Een toezegging deed Cohen natuurlijk niet. „Ik heb toen nog met zijn persvoorlichters gesproken, koffie gedronken en het gebouw uitgelopen. Het pasje heb ik nu nog, hier.”

Van zijn baas heeft Van de Beek anderhalve week betaald verlof gekregen om de reis te maken en

met anderhalve week aan vakantiedagen erbij kan hij drie weken onderweg zijn. Zijn vriend Ahmet Bulut is zijn bijrijder. De truck is Van de Beek niet vreemd. „Ik ben altijd vrachtwagenchauffeur geweest, altijd op het Oostblok gereden met humanitaire en diplomatieke goederen. Anderhalf jaar geleden ben ik ermee gestopt, het werd me te veel. Nu zit ik in de automatisering, iets heel anders, maar als ik die truck zo zie staan, begint het weer flink te kriebelen.” Met de werkgroep Hulp Familie Kosovo heeft Van de Beek een paar hectische weken achter de

rug. De pogingen om niet alleen de moeder, maar alle familieleden van Abazi naar ons land te mogen halen, leken nota bene te lukken. „Vorige week donderdag werd ik opeens vanuit Den Haag gebeld door de secretaresse van Paul Rosenmöller. Een meerderheid in de Kamer steunde een motie. Het is er door, zei ze, jullie kunnen ze gaan halen.”

Vijftig minuten later, Van de Beek weet het nog precies, kwam er een telefoontje van Justitie: Cohen wilde de motie niet uitvoeren en hield vast aan zijn eerdere standpunt om alleen familie in de eerste graad toe te laten.

Bij de familie Abazi waren de emoties niet meer te beheersen. De toch al zwaar aangedane Iza Abazi moest zijn emotionele gevoelens van hoop en verwachting na het eerste bericht omzetten in die van immense teleurstelling. En dat ging niet, het liep helemaal fout.

Van de Beek: „RTL-4 en Hart van Nederland zouden komen filmen en dat gaf 'm zo'n knauw dat Abazi is weggelopen. Hij was helemaal kapot, is gaan lopen, een wandelend lijk. 's Nachts om half vier hebben ze 'm gevonden, in Alkmaar.”

Alles, 'echt alles', herhaalt hij zelf, zal Van de Beek er aan doen om zijn missie in Albanië te volbrengen. Wat er allemaal gebeurt, wat zijn kansen daar zijn, hoe hij en bijrijder Bulut over drie weken terugkomen, „dat weet alleen God,” is Van de Beek overtuigd. „Dat is de enige waar ik alle vertrouwen in heb.”